

Ὡ παντοκράτωρ κύριε, δείξον χρηστότητός σου τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἰσχύιν μεγαλειότητός σου. Σπλαχνίσθητι καὶ οἰκτείρων λαὸν ἡμαρτηκότα, βοήθησον, ἐνίσχυσιν, λαὸν τὸν πενηκότα. Καὶ τὸν στρατὸν τὸν εὐτεδῆ, τὸν ὑπὲρ ἧς πατρίδος, κραταίωτον, ἁζιώσον καλλίστης τῆς μερίδος. Πάρεξον νίκας, ἀγαθὰ πρὸς πάντα τὸν πιστὸν σου. Συμμάχησον, διήγησον, λαὸν τὸν ἐδικόν σου. Τοὺς δὲ ἔχθρους τῆς πίστεως, θύμα τῆς ἀπωλείας, ἀπέργασας πανάγαθς πλήρωτον ἀτιμίας. Ἐμὲ δὲ τὸν παμβέβηλον, ἐλέησον θεέ μου, καὶ σωτηρίας τὴν δέδωκεν δείξον, ὦ κύριέ μου.

Ταῦτα δὲ αὐτὸς ὁ ταπεινὸς Τριπόλεως κομίζω καὶ φανερά τὰ ἐκφώνω καὶ τὰ ἐπιγαυδιζω, διὰ τὰ φιλῶνται μισοῦν, χάριν περιεργείας, στυγνῆς ὑπερηφανείας, θεοῦ εὐχαριστίας. Ζητῶν δὲ οὕτως συμπέθειαν, ἕνεκα ἀμαθίας τῆς ἀτελοῦς συστάσεως καὶ τῆς πολυλογίας.

† Ο ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ ΔΑΝΙΗΛ

αὐτὸς ἐν μηνὶ αὐγούστῳ

Εἰς ὑποχρεωτικὸς θεός

(Διήγημα κινεζικόν)

Ἐν Κίνῃ οἱ Ταοῖται προσφέρουσι πάντοτε εἰς τὴν γλυπτικὴν, ὅπως παραστήσωσι τοὺς θεοὺς αὐτῶν, καὶ πρὸ πάντων τοὺς ὑποχθονίους, εἰς τοὺς ὁποίους προσδίδουσιν ἑκτακτὸν ἀσχημῖαν. Ὁ σκοπὸς τοῦ τοιοῦτου εἶναι, ἵνα οἱ ἀμαθεῖς, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ καθαρὰ ἠθικὴ οὐδεμίαν κέκτηται ἐπιρροήν, ἐμμελῶσιν εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν, ἐκ φόβου μήπως μετὰ θάνατον παρκαθῶσιν εἰς τὰς χεῖρας τῶν φρικτῶν τούτων ὄντων.

Πρέπει νὰ προσθήσω ἐπίσης, ὅτι κατὰ τὸ σύνθημα ἐν τῷ Οὐρανίῳ Κράτει οἱ λόγοι ἐνοικιάζουσι δωμάτιον ἐν τινὶ ναῷ διὰ νὰ μελετῶσιν ἐκεῖ καθ' ἡσυχίαν ἐν τῇ ἀπομονώσει.

Νέος τις σπουδαστής, καλούμενος Τσοῦ, ἦτο μετρίως νοημοσύνης, ἀλλὰ λίαν ἀνδρείος καὶ θαρραλέος.

Μίαν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐκάθητο εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν μετὰ τῶν συμμαθητῶν αὐτοῦ, ἠθέλησε νὰ ποιήσῃ ἐπίδειξιν τοῦ θάρρους αὐτοῦ, καὶ ἐδέχθη τὸ εἶξς στοίχημα: Νὰ μεταβῇ εἰς τὸν ναὸν καὶ νὰ φέρῃ ἕνα ὑποχθόνιον Θεόν, ὅπως τὸν θέσῃ εἰς τὸν τόπον ἐνὸς ἀπόντος συνδαιτηγμένου.

Καὶ ἐπέτυχεν τὸ στοίχημά του· διότι, μετὰ βραχείαν ἀπουσίαν ἐπέβη πρᾶγματι, κομίζων τὸ ἄγαλμα.

— Προσεκάλεσα πρὸς χάριν σὰς αὐτὸν τὸν γενειοφόρον κύριόν μας, ἀνέκραξεν εἰσερχόμενος.

Ὅλοι ἡγήθησαν καὶ ἕκαστος ἐπέειπε νὰ προσεγγίσῃ τὸ ποτήριόν του εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Κυρίου. Ἀλλ' ἀμέσως, φοβηθέντες ἐκ τῆς μακρᾶς παρουσίας τοῦ Θεοῦ μεταξὺ τῶν, οἱ κεκλημένοι παρεκάλεσαν τὸν

τολμητὴν νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν φοβερόν Θεόν εἰς τὸν ναὸν του.

Ὅταν ὁ Τσοῦ ἐπανεβήκε τὸν Θεόν εἰς τὴν συνήθη θέσιν του, τῷ εἶπεν ἀναχωρῶν:

— Ἐχε τὴν καλὸσύνην νὰ μοὶ συγχωρήσῃς διὰ ἐνόχλησιν τὴν ὁποίαν σοὶ ἐπροξένησα· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ οἰκία μου δὲν εἶναι μακράν, θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ ἔρχεσαι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ μὲ ἐπισκέπτῃσαι, διὰ νὰ δυνάμεθα νὰ συνομιλῶμεν περισσότερον ἢ ἀπόψε.

Τὴν ἐπαύριον ἐδόθη τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε τὸ ἐπαθλὸν τοῦ στοίχηματος. Ἀφοῦ ἠυθὺμισε καλῶς, ὁ Τσοῦ ἐπέστρεψε μόνος εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐν ὥρᾳ ἀκούοντως προεχωρηκυῖα. Καθ' ἣν ὥραν ἐμιλλε νὰ σβύσῃ τὸ φῶς διὰ νὰ κοιμηθῇ, ἤκουσε νὰ κτυποῦν τὴν θύραν.

Ἦνοιξε. Ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἴστατο ὁ Θεός!

— Ἄ! θὰ ἀποθάνω, ἐκραξεν ὁ σπουδαστής· χθὲς τὸ ἑσπέρας ὑπῆρξεν ἐλλειψὶς τοῦ πρὸς σὲ ἀπαιτουμένου σεβασμοῦ, καὶ ἔρχεται ἀναμφιβόλως νὰ μὲ τιμωρήσῃς διὰ τοῦτο.

Εἶδε τότε, ὅτι ἐν χάσμα παρεμέρισε τὴν γενειάδα τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐφάνη οὗτος εὐμενὴς μειδίων:

— Ὅχι, μὴ φοβεῖσαι, εἶπε. Μὲ εἶχες προσκαλέσαι προχθὲς, καὶ ἀπόψε, ἐπειδὴ ἔχω εὐκαιρίαν, σπεύδω νὰ ἔλθω εἰς συνάντησίν σου!

— Ἀλλὰ, κάθησαι λοιπὸν κύριε, εἶπεν ὁ Τσοῦ, ὅστις ἀπὸ τοῦ φόβου εἶχε μεταπέσει εἰς τὴν χάσαν, καὶ μετέβη ἀμέσως νὰ φέρῃ ποτὰ ἄφθονα, παρήγγειλε δὲ καὶ εἰς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ νὰ παρασκευάσῃ μερικὰ νόστιμα φαγητά.

Ἐκείνη, πεφοβισμένη, προσεκολλᾶτο ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τοῦ συζύγου της, θέλουσα νὰ τὸν κρατήσῃ ἐν τῷ δωματίῳ της καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ πλησίον τοῦ Θεοῦ· ἐροβαίτο καμμίαν σκληρὰν ἐκδίκησιν τοῦ ὑποχθονίου δειμόνος.

Ἐν τούτοις, ὁ σπουδαστής, χωρὶς νὰ προσέξῃ πῶς εἰς τὰς παρακλήσεις της, ἐπέστρεψε πλησίον τοῦ θένου του.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ γεύματος ἔμαθεν, ὅτι ὁ Θεὸς ὠνομάζετο Λοῦκ, καὶ ὅτι ἐγίνωσκε πᾶν ὅτι συνέβη ἐν τῷ κόσμῳ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν σύγχρονον φιλολογίαν.

Τοῦτο δὲν τὸν ἐμποδίσεν νὰ κενώσῃ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν μεγάλῃς φυλάκας οἴνου.

Ἡ ἐπίσκεψις αὕτη ἔκτοτε ἐπανελαμβάνετο ἀκετὰ τακτικῶς, ἀνὰ πᾶσαν δευτέραν ἢ τρίτην ἡμέραν, καὶ ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη ἠδύκνευεν ἐπαισθητῶς. Μίαν ἡμέραν ὁ Τσοῦ, ἀφοῦ ἔπαιε, τῷ εἶδει ἐν φιλολογικὸν ἔργον του, τὸ ὁποῖον ὁ Λοῦκ εὖρε λίαν ἀνεπαρκές.

Ὁ Θεὸς ἀνῆρχετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ λογίου, ὅστις δὲν εἶχε στόμαχον τοσόν στερῶν ὅσον ὁ Θεός, καὶ ἐν τέλει, ἀπειναφώθη ἡσύχως. Πάραυτα ἠσθάνθη πόνον ἰσχυρὸν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀφυσινισθεὶς εἶδε τὸν Λοῦκ καθήμενον παρὰ τὸ προσκέφαλον τῆς κλίνης του καὶ ψιλαφούντα τὰ ἐντὸς τοῦ κρανίου του, τὸ ὁποῖον εἶχε σχίσαι εἰς δύο.

— Ποτέ δὲν σ' ἔκαμα κενὸν κακόν! ἐκραξεν ὁ

ἀτυχῆς Τσοῦ καταπεφοβισμένος, διατί με δολοφονεῖς τοιοῦτοτρόπως;

— Μὴ φοβεῖσαι, ἀπήντησεν ὁ Λοῦκ μειδιῶν, θὰ ἀλλάξω μόνον τὸ κεφάλι σου.

Καὶ πράγματι, τῷ ἔθηκε πάραυτα ἄλλον ἐγκέφαλον, μεθ' ὃ ἐπανεκλείσει πάλιν τὸ κρανίον, οὔτινος τὸ ἄνοιγμα συνέσφιγξε διὰ μέσου ἐπιδέσμων. Καὶ πρᾶγμα περιέργον, οὐδὲ ἔχνος αἱματος ἐφαίνετο· τόσοι ἢ ἐγγχείρισις εἶχε γίνοι ἐπιτηδείως.

Ἀφοῦ ἐπεράτωσε τὴν χειρουργικὴν τοῦ ἐργασίαν, ὁ Λοῦκ εἰδείεν εἰς τὸν προστατευόμενον τοῦ τὸν παλαιὸν ἐγκέφαλον τοῦ:

— Παρατηρεῖς, τῷ εἶπεν, ἡ ἀνικανότης σου προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι οἱ πόροι τοῦ ἐγκεφάλου σου ἦσαν κεκλεισμένοι. Ἡ περίστασις μοὶ ἐπέτρεψε σήμερον, μεταξὺ τῶν δέκα ἐκαταμμυρίων καταδίκων ἐν τῷ Ἄδῃ, νὰ εὕρω ἓνα ἐγκέφαλον νοημονέστερον, καὶ τὸν ἔλαβον διὰ νὰ τὸν θέσω εἰς τὸν τόπον τοῦ ἰδικοῦ σου· ἀλλὰ βιάζομαι νὰ θέσω τὸν ἰδικόν σου εἰς τὴν κενὴν κεφαλὴν τοῦ ἄλλου.

Καὶ εἰπὼν ταῦτα, ἐξηφανίσθη. Τὴν ἐπαύριον, ὁ Τσοῦ εἶδε μόνον λεπτὴν γραμμὴν αἱματος ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ἀλλ' ἡ σχισμὴ ἦτο ἐντελὲς κεκλεισμένη, ἡ δὲ νοημοσύνη του καὶ ἡ μνήμη του ἐφαίνοντο τεραστίως αὐξήσασαι.

Μετὰ τινα χρόνον, ὁ Λοῦκ εὗρε τὰ συγγράμματα αὐτοῦ καλλιτέρα, καὶ τῷ προεῖπεν, ὅτι θὰ ἐκλεχθῇ εἰς τὸν προσεχῆ διαγωνισμόν, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγένετο πρᾶγματι.

Πλείστοι σύντροφοι τοῦ Τσοῦ, ἀκούσαντες νὰ γίνῃται λόγος περὶ τοῦ ἐπεισοδίου τούτου, ἐπεθύμησαν ὅλοι νὰ ποιήσωσι γνωριμίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ἄλλ' οὐδεὶς αὐτῶν ἠδύνατο νὰ μείνῃ γαλήνιος πρὸ αὐτοῦ, τόσοι ὁ φόβος τῶν ἦτο μέγας, καὶ οἱ ὀδόντες τῶν συνεκρούοντο ἐκ φόβου. Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ παρκιτηθῶσι πάσης ἄλλης ἀποπειράς τοῦ νὰ συνδέσωσι σχέσεις μετὰ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ὄντος. Ὁ Τσοῦ τοῦναντίον, οὐ μόνον διετήρει τὰς φιλικὰς αὐτοῦ σχέσεις, ἀλλ' ἠσθάνετο καὶ βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν εὐεργέτην του.

Μίαν ἡμέραν ἐπωφελήθη τῆς ἐκτάκτως ἀγαθῆς διαθέσεως τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ τῷ ἐρωτήσῃ ἑὰν ἐπίσης εἶχε τὴν ἰσχὺν νὰ ἀλλάξῃ κεφαλὰς· καθότι, ἡ γυνὴ του, καίτοι καλοκαμωμένη κατὰ τὸ σῶμα, οὐδὲως ἦτο ὠραία, καὶ ἑὰν τὸ τοιοῦτο δὲν ἦτο κακᾶρησις τῆς ἀγαθότητός του, θὰ ἐζήτει ἐκ τῆς χειρουργικῆς ἱκανότητός του μικράν τινα μαχαίρην ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ.

Ὁ Λοῦκ ἐδέχθη μειδιῶν, καὶ ἐζήτησεν ἡμερῶν τινων προθεσμίαν διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχεδίων.

Μίαν ἐσπέραν λοιπὸν ἀφίκατο μ' ἓνα σάκκον εἰς τὴν χεῖραν, λέγων, ὅτι ἤρχετο ὅπως πραγματοποιήσῃ τὴν ὑπόσχεσιν ἣν εἶχε δώσει.

Ὁ Τσοῦ εἶδε τότε ἐντὸς τοῦ σάκκου κεφαλὴν καθιματωμένην.

— Εἰσέλθωμεν τάχιστα εἰς τὸ δωμάτιόν σας, καὶ κλείσατε τὴν θύραν, διὰ νὰ μὴ μάς ἴδῃ ὁ κύων.

Εὗρον τότε τὴν κυρίαν Τσοῦ ἡσύχως κοιμωμένην ἐν τῇ γωνίᾳ. Ὁ Λοῦκ παρέδωκε τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν

φίλον του, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ ὑποδήματος αὐτοῦ ἐν ἐγγχείριδιον καὶ δι' ἐνὸς μόνου κτύπου ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴν τῆς κοιμωμένης. Ἡ ἐργασία αὕτη εἶχε γίνοι μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπλότητος, μεθ' ἧς θ' ἀπέκοπτε τις πέπον. Ὅταν ἡ παλαιὰ κεφαλὴ ἐπεσεν, ὁ Λοῦκ ἔλαβε τὴν νέαν καὶ τὴν ἔθηκεν εἰς τὴν θέσιν της. Παρηγγεῖλεν εἰς τὸν Τσοῦ νὰ ἐνταφιάσῃ τὴν ἄλλην κεφαλὴν εἰς τόπον, ὅστις θὰ διέφευγε τὰς ἐρεῦνας τῶν περιέργων, καὶ ἀνεχώρησεν ἀφείς τὸν λόγιον ἐκπληκτον ἐκ θαυμασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ἡ κυρία Τσοῦ κατὰ τὴν ἑγερσιν αὐτῆς, ἠσθάνθη μόνον ὀλίγην φαγούραν εἰς τὸν τράχηλον αὐτῆς· εὗρεν ὅμως πολὺ αἷμα εἰς τὴν κλίνην της. Ἡ θαλαμηπόλος ἐτρόμαξεν ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς καθημαγμένης κεφαλῆς, καὶ πρὸ πάντων, τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου προσώπου.

Ὁ Τσοῦ πολὺ ἐκοπίασε μέχρις οὗ καταπαύσῃ τὴν ἐκπληξιν τῆς γυναικός του, ἥτις δὲν ἠδύνατο ν' ἀναγνωρίσῃ ἐαυτὴν πρὸ τοῦ καθρέπτου, τοῦ προσώπου της ὄντος παρηλλαγμένου. Ἀλλὰ ταχέως συνῆλθεν ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς της ὅτι ἐβλεπον ἐαυτὴν ἐξαίφνης τόσοι ὠραία.

Εἰς αὐτοκρατορικὸς ἐλεγκτῆς, ὀνομαζόμενος Οὐ εἶχε θυγατέρα ὠραιότατην, δεκαεννέα ἐτῶν, ἥτις δὲν ἦτο εἰσέτι νυμφευμένη, ὡς ἀπολέσασα δύο μνηστῆρας.

Ἐν ἐσπέρας, ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ θεοῦ, ἐθεάθη πρᾶς τινων τολμηρῶν, οἵτινες τὴν ἐδολοφόνησαν, τιμωροῦντες τὴν ἀντίστασιν της εἰς τὰς περὶ βιασμοῦ ἀσπεύρας των.

Ὅλη ἡ οἰκογένεια συναγθεῖσα ἐθρήνησε τὴν ἀπώλειαν τοῦ θελκτικοῦ πλάσματος καὶ ἐπηγρύπνησεν ἐπὶ τῆς νεκρᾶς ὅλην τὴν νύκτα. Τὴν ἐπαύριον τὸ πρῶτ', ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ φοικὴ των, ὅταν εἶδον ὅτι εὕρισκοντο πρὸ πτώματος ἀκεφάλου! Διπλῇ κατηγορίᾳ ἐγένετο, ἐπὶ φόνῳ καὶ ἐπὶ κλοπῇ τῆς κεφαλῆς, ἀλλ' ὅλοι αἱ ἐρευναι ἀπέβησαν ἄκαρποι. Ὅταν δὲ ἡ εἰδησις τῆς ἀλλαγῆς τῆς κεφαλῆς τῆς κυρίας Τσοῦ ἐφθασε μέχρι τῆς ἀκοῆς τῆς τεθλιμμένης οἰκογενείας, ἐστειλεν ἀμέσως ἓνα ἀπεσταλμένον ὅπως ἀναγνώρισῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ κ. Οὐ ἐνήργησεν ἀμέσως τὴν σύλληψιν τοῦ Τσοῦ ὡς δολοφόνου τῆς κόρης του καὶ κλέπτου τῆς κεφαλῆς της.

Μεθ' ὅλας τὰς ἐξηγήσεις τὰς ὁποίας ἐδίδεν ὁ Τσοῦ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἤρουντο νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Οὐδεὶς ἠθέλησε νὰ παράσχῃ πίστιν εἰς ὅσα διεγείτο περὶ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ θεοῦ! Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς πάντων ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐγκλήματος ἦτο ἀνχωρισθέντος. Ἡ δικαιοσύνη πεισθεῖσα, ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασιν της κατὰ τοῦ Τσοῦ.

Οὗτος, δὲν εἶχε πλέον ἕτερον μέσον ὅπως ἐξέλθῃ τῆς ἀμνηχανίας του, εἰμὴ νὰ ἱκετεύσῃ τὸν θεόν του τὸν σῶσιν.

— Δὲν εἶνε δόσκολον, ἀπήντησεν ὁ Λοῦκ, θὰ κάμω αὐτὴν τὴν θυγατέρα τοῦ Οὐ νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸν πατέρα της.

Καὶ πράγματι, τὴν ἐπομένην νύκτα ὁ ἐλεγκτῆς

Οὐ ὄνειρεύθη τὴν θυγατέρα του, ἥτις τῷ ἀπεκάλυψε τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου καὶ διηγήθη, ὅτι ὁ Τσοῦ ἦτο ἀθῶος.

— Ἐάν ἡ γυναῖκα του φέροι τὴν κεφαλὴν μου, εἶπε, τοῦτο συμβαίνει διότι τὸ ἠθέλησεν ὁ θεός.

Ἡ κυρία Οὐ εἶδε τὸ αὐτὸ ὄνειρον. Ἐκoinοποίησαν τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου εἰς τὰς ἀρχάς, αἵτινες κατάρθωσαν νὰ τὸν ἀνακαλύψωσι καὶ τιμωρήσωσι κατ' ἄξιαν.

Τότε ἐζήτησε παρὰ τοῦ Τσοῦ νὰ τῷ παρουσιάσῃ τὴν γυναῖκα του, ὅπως τὴν ἀναγνωρίσῃ ὡς ἰδίαν του θυγατέρα. Ἐπὶ πλέον, ἐζήτησε τὴν ἄλλην κεφαλὴν, διὰ νὰ τὴν ἐνταφιάσῃ μετὰ τοῦ σώματος τῆς δεσποινίδος Οὐ.

Τριάκοντα ἔτη παρῆλθον ἔκτοτε ἐν ἀμιγεῖ εὐτυχίᾳ, ὅτε ὁ Λούκ ἀνήγγειλεν αἰφνιδίως μίαν ἡμέραν εἰς τὸν Τσοῦ, ὅτι ἐμελλε ν' ἀποθάνῃ μετὰ πέντε ἡμέρας. Ἀπαντῶν εἰς αἰτήσιν ἀναβολῆς, εἶπεν ὅτι αὐτὸ ἦτο τὸ πεπρωμένον, ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἡδύνατο ν' ἀναβληθῇ, καὶ ὅτι ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος δὲν εἶχον καμμίαν διαφορὰν διὰ τοὺς φιλοσόφους.

Ὁ λόγιος ἀπέθανε, πράγματι, τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν.

Τὴν ἐπαύριον ἡ κυρία Τσοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν θρήνων αὐτῆς, εἶδεν ἐπιστρέφοντα τὸν σύζυγόν της, ὅστις τῇ εἶπε :

— Καίτοι ἐπανελθόντα, δὲν δύνασαι νὰ μὲ θεωρήσῃς ὡς ζῶντα. Ἐσκέφθην τὴν χήραν μου καὶ τὸ ὄρφανόν μου καὶ διὰ τοῦτο ἐπανῆλθον.

Ἡ κυρία Τσοῦ τὸν ἠρώτησε, διατί δὲν ἡδύνατο ν' ἀναστῇθῃ.

— Τοῦτο δὲν θὰ ἤξιζε τὸν κόπον, ἀφοῦ εἰμαι ἀπαράλλακτα ὡς ἐάν εἶζω! ἐπὶ πλέον, δὲν θέλω νὰ παρακούσω εἰς τὰς ἐπιταγὰς τῆς Προνοίας. Χάρις εἰς τὴν σύστασιν τοῦ φίλου μου Λούκ, κατέχω ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ ἐπάγγελμα λίαν ἐπικερδές, τὸ τοῦ γραμματέως τοῦ Ἀρχόντος τοῦ Ἄδου. Ἐτοίμασέ μες φαγητόν, διότι προσεκάλεσα τὸν Θεὸν νὰ συγχευματίσῃ μετ' ἐμοῦ.

Ἐκτοτε ἀνένεωσε συχνὰ τὰς ἐπισκέψεις αὐτοῦ, ἡσχολήθη εἰς ὑποθέσεις τῆς οικογενείας, ἔδωκε μάλιστα καὶ μαθήματα εἰς τὰ δυστυχῆ παιδιὰ του, ὅτινα δὲν ἐνόουν ὅτι δὲν εἶχον πλέον πατέρα.

Ἡ τοιαύτη κατάστασις τῶν πραγμάτων διήρκει σεν ἐπὶ μίαν δεκαετίαν.

Μίαν ἐσπέραν ἀπεχαιρέτισε θλιβερῶς τὴν γυναῖκά του, ἣν ἦτο ἡναγκασμένος νὰ καταλίπῃ, ὅπως μεταβῇ καὶ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν νέαν θέσιν του, διότι εἶχε διορισθῇ Θεός τοῦ Ταῖ-Χοῦ, ὅθεν δὲν θὰ ἡδύνατο πλέον νὰ ἐπιστρέψῃ. Παρήγγειλεν εἰς τὸν υἱόν του νὰ φέρηται καλῶς, ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὰς ἀγαθὰς παραδόσεις τῆς οικογενείας, καὶ ὑπεσχέθη νὰ τὸν ἐπανιδρῇ ἐντὸς δέκα ἐτῶν. Κατόπιν ἐγένετο ἄφαντος.

Ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσι πέντε ἐτῶν, ὁ υἱὸς αὐτοῦ, διορισθεὶς διοικητής, ἀπεστάλη παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος νὰ προσφέρῃ θυσίας εἰς τὸν Θεὸν τοῦ δυτικοῦ ὄρους. Κατὰ τὴν διόδον του συνήντησε πομπήν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀνεγνώρισεν τὴν πατέρα του. Οὕτως τῷ εἶπε :

— Ἡδυνήθης νὰ διατηρήσῃς τὴν ἀγαθὴν ἡμῶν ὑπόληψιν. Δὲν θὰ ἔχω εἰς τὸ ἐξῆς καμμίαν λύπην.

Καὶ ταῦτο χρόνως, τῷ ἔδωκε ρομφαίαν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν κεχαραγμένα τὰ ἐπόμενα παραγγέλματα :

«Τὸ θάρρος πρέπει νὰ εἶνε μέγα, ἡ προσοχὴ λεπτομερεστάτη, οἱ τρόποι εὐπροσήγοροι καὶ ὁ χαρακτήρ ἐδραῖος.»

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΤΣΕΓΚ - ΚΙ - ΤΟΓΚ

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Η ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΜΜΗΣ

(Πρωτότυπον διήγημα)

Αὐγὴν τιὰ, πρὸ τεσσαρακονταετίας, ὅτε εὐρισκόμην εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἦλθε παρ' ἐμοῦ ἡ νέα τότε Ζαχαρένισ, ὅπως μὲ συμβουλευθῇ περὶ ὑποθέσεως, εἰς ἣν ἀποδίδουσι συνήθως ἰδιαίτεραν σπουδαιότητα καὶ ποιοῦσιν ἐπ' αὐτῆς μακρὰς σκέψεις καὶ συλλογισμοὺς, καὶ οὐδὲν κωλύοντας τοῦ νὰ ἐκτελήται αὕτη ὅσον οἶον τε βλακωδέστερον καὶ ἀνοητότερον, ἐὰν θελήσωμεν νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν συνήθων ἀποτελεσμάτων.

Ἦρχετο νὰ μὲ συμβουλευθῇ περὶ συνοικεσίου, ὅπερ τῇ προτείνον καὶ τὸ ὁποῖον ἐκείνη, βεβρυθεῖσα τὴν παιάν της, ἐσκέπτετο νὰ παραδεχθῇ.

— Ἀκουσε, κοκόνα μου, μοὶ εἶπεν· ἐγὼ, ξέρεις, εἰμαι φτωχὸ κορίτσι, δευλεύω καὶ ζῶ, μὴτε προῖκα ἔχω, μὴτε τίτιλα· ποὶς θὰ μὲ πάρῃ; κι' ἔτσι νὰ μένω πάλι, τί θὰ γίνω σὰν ἄρρωστήσω καμμίαν φορὰ; ποὶς θὰ μὲ κυττάξῃ; Ἐ, καὶ νὰ τὰ λέμε, δὲν εἰμαι καὶ μικρὴ, καὶ ντεῦω σὶα τράντα. Τώρα ποῦ μὲ ζητᾷ ἓνας πλούσιος, ὡμορφὸ παλ-λικάρι, μο-αχοῦις, καὶ μικρὸς, μμάτια μου, μόλις εἴκοσι χρονῶ· ὅλοι μοῦ λέν νὰν τὸν πάρω, ἐοῦ τί μοῦ λές;

— Λέγω, ὅτι ἔπρεπε τώρα νὰ σὲ ἔβλεπα νύμφην· τόσον καλὸν γάμον σὲ προτείνουν, καὶ ἀκόμη τὸ συλλα-γίζεσαι;

— Ἀμπα, δὲν γίνεμαι γὼ νύφη χωρὶς νὰ ρωτήξω ἐλό-γου σου, ἀπήντησε φιλοφρόνως. Ὑστερα, ξέρεις, εἶνε κι' ἓνα πρᾶγμα· νὰ, μὲ λένε πῶς εἶνε πολὺ καλὸς, μὰ πάλι· ἐγὼ τὸ συλλογιῶμαι, ἂν καὶ δὲν εἶνε τίποτε.

Δὲν ἀνέμενα μετὰ τοὺς τότες ἐπαίνους, ν' ἀκούσω καὶ δυσάρεστα, διὸ ἠρώτησα μετ' ἀπορίας.

— Ἀχ, δὲ ξέρεις κυρά μου, σὲ μᾶς ταῖς φτωχαῖς δὲν ἔρχεται ποιεῖ καλὸ ποῦ νὰ μὴν ἔχῃ καὶ τὸ κακό του, γιὰ νὰ μὴ μποροῦμε νὰ τὸ εἰκονομίσουμε· ἀπεκρίθη ἀποφθεγ-μαινικῶς ἡ ταλαίπωρος κόρη. Ὅλα του καλὰ καὶ ἄξια, ἀγ-καλὰ καὶ δὲν τὸν γ'ωρίζω· μὰ καλῶς μου τὰ λένε, εἶνα μό ο μὲ τρομάζει, ποῦ κάθεται σὶδ χωριδ... ἄχ πῶς νὰ τὸ πῶ! σ'εἰς Λύρες· καλὸ, εἶνε κασιβελος, γύφτος, ψυχίτσα μου, τί νὰ τὸν κάνω! Χριστιανὸς εἶνε καὶ αὐτός, τί ἔχει νὰ κάνῃ θὰ μεῦ πῆς, μὰ ξέρω γὼ τί ἄθροποι εἶνε οἱ ἄτσιγγανοι, τί πράξενοι, τί χωργιάτες; ναι, εἶμαι ἡσυχη σὶδ χωριδ, χωρὶς νὰ τρέμω πῶς θὰ βγάλω αὐριστὸ τὸ ψωμί μου, τί τὴν θέλω γὼ τὴν πόλι, φτωχὴ γυναῖκα· γιὰ νὰ ὑποξέρω; ἤρθε φαίνεται καὶ μένα ἡ μέρα μου νὰ γαλά-σω. Κι' ὕστερη, αὐτοὶ οἱ κασιβελοὶ δὲν μοιάζουν μὲ τοὺς ἄλλους, ἄ μπᾶ αὐτοὶ εἶνε ἀνθρώποι καὶ ἀγαποῦνε τὴν πολιτική, καὶ γὰρ αὐτὸ ἴσα ἴσα ζητοῦνε νὰ πάρουν